

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Лень Едуард Григорович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) положень частин першої – третьої статті 89 та частини першої статті 400 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV, якими, зокрема, визначено, що *суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів, а також, що під час розгляду справи в касаційному порядку суд перевіряє в межах касаційної скарги правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими.*

На думку автора клопотання, оспорювані положення не відповідають вимогам статей 1, 3, частини четвертої статті 5, частини другої статті 6, статей 8, 9, частин третьої – четвертої статті 13, статті 21, частини другої статті 22, частини першої статті 24, статті 41 в цілому, частини першої статті 55, статті 56, пунктів 1, 3, 9 частини другої статті 129, частини першої статті 129¹ Конституції України. Скаржник вважає, що внаслідок застосування судами оспорюваних положень не було взято до уваги надані позивачем докази, що призвело до порушення законних прав позивача, а встановлені законом межі розгляду справи касаційним судом унеможливили дослідження Верховним Судом всіх наданих позивачем доказів по справі, які були відхилені судами попередніх інстанцій. Це призвело до порушення права власності Леня Е.Г. на грошові вклади та на відшкодування йому вартості цих вкладів у відповідному розмірі.